

LBRIS

We know
books

Coordonator Leda Edge:

SHAUKI AL-GAREEB

JULIE SOTO

**TRANDAFIRUL
ÎNLĂNȚUIT**

PRIMA CARTE DIN SERIA EVERMORE

Traducere din limba engleză de
SIMONA ȘTEFANA STOICA

**LEDA
EDGE**

PARTEA ÎNTÂI

Unii dintre noi ar susține că sursa magiei noastre provine din sânge – din inimă –, dar eu cred că este o explicație prea simplă. Oare nu o invocăm? Prin puterea minții? A intențiilor?

Știu că voi fi spânzurat pentru vorbele mele, dar cred că valorificarea puterii din mințile noastre este modul prin care ne dezvoltăm magia dincolo de limitele stabilite de strămoși. A spune că ne valorificăm inimile este prea simplu.

Pentru că numai aceia dintre noi care au iubit au făcut-o într-adevăr cu inimile – dar și printr-o greșală a minții.

PRIMELE SCRIERI ALE LUI VINDECCI,
ÎN JURUL ANULUI 1507 DUPĂ CONSEMNARE,
CUNOSCUT ȘI CA ANUL 8 Î.V.
(ÎNAINTE DE VINDECCI)

CAPITOLUL 1

LUI BRIONY I S-A PĂRUT STRANIU CĂ NU SIMȚISE CÂND MURISE fratele ei. Pocnetul eliberat odată cu destrămarea scutului magic, care acționa ca un hotar defensiv, i-a cutremurat dureros coastele, iar piatra i-a zgâriat pielea de sub vârfurile degetelor când s-a agățat de pervaz, cu privirea ațintită spre ce mai rămăsese din Evermore, Regatul Etern – însă moartea lui Rory nu și-a lăsat amprenta asupra sufletului ei.

În calitate de soră geamănă, ea trăsesese de multe ori de firul care îi lega – când el era rănit sau când avea nevoie de ajutor. Acum Briony a întins mâna spre acel fir, în căutarea venei magice din piept rezervate numai pentru Rory. O tăcere sumbră a fost singurul răspuns. A bănuț că nu avusese o premoniție nici când tatăl lor murise în urmă cu patru ani, iar mama lor își dăduse deja ultima suflare când îi tăiaseră pântecul – nașterea lui Briony îi curmase firul vieții.

Dar când praful s-a înălțat ca un nor într-o după-amiază de vară, la aproape un kilometru depărtare, și liniștea care se înfășurase în jurul ei și al Cordeliei se destrămasese ca un fir, înlocuit de haosul asurzitor, a știut că Rory murise.

Scutul lui magic, aruncat în jurul și deasupra castelului, fusese distrus. Fratele ei murise.

Însă sufletul ei tot nu s-a frânt în două.

Briony a urmărit cum luna fuge de soare – eclipsa apusese la fel de repede pe cât răsărise.

Cât de ciudat! s-a gândit ea amortită.

— Nu..., a șoptit Cordelia.

Briony s-a uitat în dreapta și a văzut vârfurile degetelor pale ale prietenei sale, aproape translucide pe buzele ei. Fluturat de vânt, părul castaniu al Cordeliei îi acoperea parțial ochii, de parcă ar fi încercat să o cruțe de o asemenea priveliște. De cealaltă parte a lui Briony, Anna a pășit spre marginea balconului cu gura deschisă, ca prinsă în mrejele unei transe. Lumina soarelui se reflecta pe blazonul de pe armura ei, un trandafir violet.

Privirea lui Briony a revenit asupra păturii întunecate care înflorește la orizont – în plină ascensiune pe bolta celestă, părea hotărâtă să acopere luna și soarele în dansul particulelor de praf și cenușă. I-a văzut reflexia în stânga, în apa lacului.

În fluturarea aripilor sale lungi și subțiri, ultimul dragon s-a îndepărtat în zbor de încăierarea de pe câmpul de luptă împânzit de oameni și a luat-o spre miazănoapte.

— Rămâi aici! a spus Anna și a alergat spre treptele balconului, dar s-a răzgândit imediat, răsucindu-se pe călcâie. Nu... ar trebui să intri! Du-te într-un loc sigur și așteaptă!

Briony a privit-o înmărmurită. Cordelia a fost sugrumată de un hohot de plâns.

Când Anna s-a uitat înapoi, Briony a înțeles că în mintea ei se învârtesc planuri și strategii. În calitate de gardă, Anna trebuia să rămână lângă ea; o ținuse în brațe când era bebeluș și îi promisese tatălui ei că avea să-și dea viața pentru Briony.

Înainte să analizeze excesiv situația, Anna s-a năpustit în jos pe scară.

Atenția lui Briony a fost din nou atrasă spre norul de praf, întrebându-se dacă acolo se regăsesc și frânturi din fratele ei. Fratele ei, care trebuia să pună capăt războiului. Fratele ei, care fusese menit să aibă o altă soartă.

În acel moment, un suspin de durere i-a părăsit buzele, ca și cum conștientizarea profeției neîmplinite ar fi fost palma de care avea nevoie.

Rory nu mai era. Lacrimile i-au împăienjenit ochii și a inspirat greoi. Și-a închipuit cum arăta frontul – o mie de soldați care își dădeau seama că speranța lor îndelungată, Moștenitorul lor Îndoit, era, până la urmă, doar un bărbat.

Cu o ridicare din umeri, și-a dat jos mantia. I-ar fi îngreunat fuga. La fel și pantofii delicați sau rochia de mătase drapată, dar nu avea timp să se schimbe.

Era cu un picior pe scară când Cordelia a prins-o de încheietura mâinii și a tras-o înapoi.

— Unde pleci? a întrebat-o cu o voce încordată, care îi trăda panica. Trebuie să ne ascundem!

Briony și-a pus mâna peste încheietura prietenei sale.

— Dacă ne ascundem, vom fi ultimele persoane rămase, i-a răspuns ea, fără emoție în glas.

Ochii albaștri ai Cordeliei s-au mărit. În momentul în care strănsoarea i-a slăbit, Briony s-a întors și a coborât în fugă treptele, urmată de pașii ușori și iuți ai prietenei sale.

Cu șase ore în urmă

BRIONY STĂTEA LA BIROUL DIN DORMITORUL EI ȘI URMĂREA cu atenție dansul dărelor de abur, răspândite de ceașca de ceai sub forma unor flăcări unduitoare. Distrată, și-a imaginat salcia preferată de la marginea lacului, iar cu un zvâcnet al degetelor, a constrâns spiralele sidefii să se supună voinței sale, urmărind cum se înalță pentru a forma un trunchi și sute de ramuri subțiri și delicate, înclinate în așa fel încât să sărute apa.

Uneori, când nu găsea vraja de care avea nevoie pentru a îndrepta lumea, îi era mai ușor să manipuleze ceva neimportant. Aburul din ceașca ei putea să creeze o priveliște frumoasă, chiar dacă cea din afara zidurilor castelului nu era la fel de frumoasă.

A prins firul zumzăitor de magie dintre ochii ei. Ceața translucidă a ceaiului fierbinte s-a revărsat deodată, arătând lacul alăturat, și mintea i-a dezvăluit silueta unui băiat zvelt, care stătea la baza arborelui. Tocmai materializase din neant cartea din mâinile lui, când s-a deschis ușa dormitorului. Briony a tresărit, salcia a dispărut, iar aburul șerpuia din nou ca de obicei.

S-a răsucit brusc, simțindu-se prinsă în flagrant, și l-a văzut pe Rory în prag.

— A sosit deja momentul? I-a întrebat, uitându-se la ceas.

— Nu, doar... am venit să te văd.

Briony s-a strămbat.

— Nu face asta!

— Ce anume?

— Nu-ți lua rămas-bun!

— În regulă, n-o voi face.

— Bine!

Buzele lui au zvâcnit. Fiind gemeni, aveau aceleași trăsături: gura curbată, ochii căprui, părul castaniu. Nasul lui era mai lat, ca al tatălui lor, iar părul ei era ondulat, ca al mamei, dar diferențele dintre înfățișările lor erau subtile.

Rory și-a vârât degetele mari în pantalonii croiți la comandă, special pentru luptă.

— Dar ar trebui să te avertizez că Didion vrea să-ți vorbească. Și probabil că nu doar pentru a-și lua rămas-bun...

Briony a oftat teatral și, lăsându-și capul pe spate, și-a fixat ochii în tavanul înalt.

— E vina ta! a spus ea. Dacă nu ai fi cerut-o în căsătorie pe Cordelia, atunci lui Didion nu i-ar fi venit niciodată asemenea idei.

Rory s-a trântit pe pat.

— De fapt, aș zice că ideea i-a venit când ai început să te plimbi cu el după miezul nopții...

— Cine ți-a spus despre asta? I-a întrebat Briony, icnind scurt. S-a întâmplat în urmă cu un an și doar ne-am plimbat!

Privirea lui Rory s-a îndreptat spre sora lui.

— N-ai putut găsi un moment mai potrivit din zi pentru a te plimba?

Briony și-a mușcat buza inferioară.

— Fie, poate că nu ne-am limitat numai la asta...

Deodată, Rory și-a acoperit urechile.

— Oprește-te!

— Dar jur că virtutea mea e intactă!

El s-a rostogolit pe spate și a închis ochii strâns.

— Te implor, nu mai vorbi!

Râzând, Briony s-a lăsat să cadă pe cealaltă parte a patului.

— Mai este și *altcineva* care își dorește să-și ia rămas-bun?

Mai sunt și alți pețitori de care trebuie să știi?

Briony și-a înfocat faldurile fustei lungi de vară în jurul picioarelor. Rory a zâmbit, apoi colțurile gurii i-au alunecat treptat în jos, precum ceara picurată pe lumânare.

— Nu știi. Mai sunt? a întrebat el încet.

Preț de o clipă, Briony a simțit cum respirația i se oprește în piept.

— Ce vrei să spui?

Ochii lui i-au sfredelit pe ai ei, în căutarea unui alt răspuns.

— Dacă nu-i vorba despre Didion, atunci cine ți-a atras atenția?

— Nimeni! a răspuns ea în grabă, cu o voce ascuțită. În caz că n-ai observat, suntem... suntem în *război*, Rory! De ce ar avea cineva timp pentru așa ceva?

— Păi, unii dintre noi găsim timp destul de ușor. Oricum, după ziua de azi, lucrurile s-ar putea să se schimbe.

S-a ridicat în șezut, iar ea i-a urmărit degetele jucându-se cu șnurul lung de piele pe care îl strecura de obicei sub cămașă; pandantivul de argint de la capătul acestuia îi aparținuse mamei lor.

Rory avea mereu o atitudine extrem de umilă când se aducea în discuție posibilitatea victoriei. De parcă nu ar fi fost cel menit să fie învingătorul. De parcă nici el nu ar fi crezut pe deplin profetia.

— Da. Ziua de azi ar putea schimba totul, a spus Briony, apoi s-a întins peste pat pentru a-l lua de mână. Vrei să mai recapitulăm planul?

S-a uitat la ea și a încuviințat din cap. Așa avea să fie mereu cu ei, și-a dat seama Briony.

În prima zi la academie, când tatăl lor o rugase să fie cu ochii pe Rory, ea nu înțelesese de ce trebuie să aibă grijă de fratele ei geamăn în vârstă de 16 ani. N-ar fi trebuit să fie el cel care să aibă grijă de ea?

„S-ar putea ca Rory să întâmpine dificultăți la disciplinele la care tu excelezi”, îi răspunsese tatăl ei. „Ar fi frumos dacă tine-rele și tinerii bombarzi nu l-ar vedea pe viitorul rege din Evermore întrecut de sora lui.”

Briony înțelesese cuvintele tatălui ei abia când veniseră rezultatele primelor examene, iar el începuse să-i ceară să facă schimb de proiecte întregi cu Rory. În următorii cinci ani, nenumăratele ore de muncă alocate temelor îi fuseseră adesea oferite în dar fratelui ei, în timp ce ea trebuia să adune ce putea din însemnările lui fragmentare.

Nu își iertase niciodată tatăl pentru asta, nici măcar după ce murise.

Inspirând adânc, Briony și-a îndoit degetele spre palmă, iar în mâna ei a apărut o fiolă mică plină cu apă. A ridicat-o spre Rory.

— E apă din lac. Se găsește atât în fântâna castelului, cât și în cea a academiei soriilor-eterni.

Briony și-a înghițit nodul dureros din gât, cu gândul la miile de familii din Evermore care se adăposteau în academia de pe cealaltă parte a lacului până la încheierea războiului.

— Când arunci vraja, toarnă apa peste mâini și pune ultima picătură pe limbă! Lacul, castelul Claremore și academia se vor uni toate sub un scut magic legat direct de tine.

Rory a luat fiola din mâna ei, dând din cap.

— Apropo, generalului Meers nu-i place planul.

— Nu-l înțelege. El nu e un Rosewood¹, a răspuns Briony.

Linia genealogică Rosewood se mândrea cu o formă puternică de magie defensivă – scuturi, hotare și câmpuri de protecție.

¹ „Palisandru”, în lb. eng. (n. tr.).

Se număra printre principalele motive pentru care membrii familiei erau predestinați să domnească, potrivit tatălui lui Briony și al lui Rory. El, bunicul lor și toți strămoșii pe linie masculină fuseseră regi renumiți pe timp de pace. Rory era primul Rosewood nevoit să poarte flamura războiului și să-i cunoască ororile în peste 500 de ani.

— Generalul prețuiește magia ofensivă. Intră în atribuțiile lui, a continuat Briony. Dar una dintre atribuțiile tale, în calitate de rege și de Rosewood, este să ne protejezi poporul.

— Ce a mai rămas din el, a punctat Rory, cu oboseala ușor de distins în glas.

În ultimii patru ani de război, fuseseră învinși tot mai departe spre miazăzi, pierzând teren și oameni. Regatul Bomard nu-și dorea cu adevărat pământul. Nici nu era interesat de prizonierii luați pe parcurs, deși ei reprezentau întotdeauna un avantaj pentru bomarzii însetați de putere. Avea un singur țel, și anume să-l prindă pe Rory. Să curme viața Moștenitorului Îndoit.

Briony și-a lăsat mâna peste a fratelui ei.

— Se va sfârși în curând. Astăzi este ziua cea mare.

— Și dacă nu e? a întrebat-o Rory, rostind repede cuvintele.

Ochii lui o implorau să-i spulbere temerile.

— Este ziua cea mare, a repetat Briony, cu o voce mai puternică decât se simțea ea, și i-a zâmbit încurajator. Eclipsa. Toată lumea știe că e azi. „Când soarele va străluci noaptea, cel care va pune capăt războiului...”

Rory și-a retras brusc mâna.

— Nu-mi cita profeția! Prostii vechi de 600 de ani.

S-a ridicat de pe pat și s-a dus la fereastra de lângă biroul ei. Briony l-a urmărit cum se apleacă înainte, cu mâinile sprijinite de pervaz, ca un copil care își dorește să se joace afară. Și-a trecut degetele peste cuvertură, gândindu-se la vechea profeție care îl bântuia pe Rory de patru ani.

„Când soarele va străluci noaptea, cel care va pune capăt războiului pe acest tărâm va fi victorios. Va fi un moștenitor îndoit și un suveran de drept asupra continentului.”

Profeția data de mai bine de o jumătate de mileniu. Când nu se adeverise la sfârșitul războiului civil care împărțise continentul în Evermore și Bomard, mulți o dăduseră uitării. Dar, în urmă cu patru ani, la izbucnirea noului conflict, toată lumea începuse să se întrebe dacă Rory era într-adevăr cel profețit.

Ochii lui Briony s-au îndreptat spre hârtiile și corespondența de pe birou – a văzut scrisorile de la reprezentanții națiunilor de peste mări, în care aceștia precizau că nu pot trimite ajutoare, dar că urmau să-i primească cu căldură pe cei din familia Rosewood și pe curtenii lor în eventualitatea unei retrageri; pagina de Jurnal, care se actualiza zilnic cu veștile din tărâm; discursul de victorie pe care-l scrisese pentru Rory; hârtile cu toate adăposturile sorilor-eterni.

Și-a dres glasul.

— Trebuie să o ucizi, a spus ea domol. Trebuie să se sfârșească. Definitiv.

Deși Briony nici măcar nu rostise numele lui Mallow, un vânt rece i-a răscolit pieptul, găsindu-și sălaș acolo.

Rory a strâns din buze.

— Știu.

— Va trebui să folosești Oprirea-Inimii, dacă nu merge nimic altceva...

— Știu, Briony! a repetat el cu asprime, pufnind. Iartă-mă! O... o voi face. Eu și generalul Meers am exersat pe...

Vocea lui s-a stins. Briony nu voia să știe ce animale sau păsări mici tot dispăreau din jurul castelului Claremore.

Oprirea-Inimii era interzisă în Evermore. Dintre toate tipurile de magia inimii, zdrobirea ei în pieptul posesorului afecta cel mai cumplit un mag. La prima viață umană curmată, ți se sfâșia propria inimă, iar fiecareucidere ulterioară tăia din ce în ce mai

adânc. Rory fusese nevoit să învețe această magie complexă de la zero, deoarece numai bomarzii foloseau magia inimii. În aceeași măsură în care numai sorii-eterni foloseau magia minții.

Iar Veronika Mallow profitase întocmai de această diviziune dintre cele două regate. Sub conducerea ei, Bomardul se radicalizase, convins că magia minții soriilor-eterni înseamnă controlul *minții*, în loc de ce era de fapt: o sursă diferită din care se extrăgea magie. Existau și diferențe între discipline: anumite vrăji ale magiei minții nu puteau fi niciodată stăpânite de un mag al inimii – și viceversa –, dar adevărata diferență o reprezintă sursa puterii. Magia luată din minte nu epuiza trupul, spre deosebire de cea din inimă, care avea un impact fizic mai mare. Magii inimii fuseseră întotdeauna nevoiți să se bazeze pe animale transformate în spirite-loiale, astfel încât să-și păstreze puterea pentru folosirea prelungită a magiei.

Sau preferau să aleagă o soluție mai cumplită.

Sub influența lui Mallow, unii bomarzi duseseră totul la un alt nivel. De ce să folosești un animal când ai putea folosi o persoană? Inima unui alt mag îți putea oferi mult mai multă putere decât cea a unui animal, iar crearea unei legături – o legătură inimă-izvor – te-ar fi asigurat că extenuarea nu-ți secătuiește propria inimă.

Deodată, s-a auzit un scârțâit dincolo de fereastră. Într-o tăcere apăsătoare, amândoi au urmărit cum spiritul-loial al lui Mallow cucerește cerul, bătând din aripile negre. Ultimul dragon din lumea cunoscută, ființa al cărei nume se pierduse în negura timpului, începuse să dea târcoale la revărsatul zorilor ca un prădător.

Uneori, Briony nu-i învinovăța pe bomarzi pentru că o urmau pe Mallow. Poate că și ea și-ar fi pus încrederea în magul capabil să se lege de ultimul dragon. Nici nu mai trebuia adusă în discuție puterea pe care Mallow o primea prin legătură – fluxul impresionant de magie și accesul la abilități pe care un mag al inimii nu le-ar fi putut dobândi niciodată de la un animal mai

comun sau chiar de la o inimă-izvor. Mallow ar fi putut să trăiască de două ori mai mult, ca ultimul mag care se legase de o asemenea făptură uluitoare. Lordul Dragon, așa cum era numit în cărțile de istorie, depășise vârsta de 150 de ani. Iar Mallow nu ar fi obținut doar o viață îndelungată datorită legăturii. Era bine cunoscut faptul că, grație magiei dragonului, ea putea citi gândurile, o îndemânare mânăuită doar de cei mai experimentați magi ai *minții*, conform zvonurilor.

Au urmărit dragonul zburând până a dispărut din nou peste ocean.

Briony și-a concentrat din nou atenția asupra lui Rory, care s-a întors cu spatele la fereastră și s-a uitat lung la sora lui cu aceeași expresie din copilărie, de parcă ar fi avut nevoie de răspunsul la întrebarea unui profesor.

— Crezi că profeția este despre mine? Cu adevărat? În adâncul inimii tale, Briony?

— Da, a răspuns ea fără să-i tremure vocea, nemișcată ca o stană de piatră.

Rory nu a scăpat-o din ochi, dar nu a sesizat nicio urmă de ezitare.

S-a auzit o bătaie în ușă – Briony a tresărit, iar Rory a oftat.

— Bun, ăsta trebuie să fie Didion!

Deloc încântată de veste, Briony s-a îmbufnat, făcându-și frațele să râdă.

— Nu fi rea cu el! i-a spus. Știi, azi ar putea muri.

— Nu spune așa ceva!

— E adevărat, a insistat Rory, care s-a repezit la ușă și a deschis-o larg. Nu-i așa, Did?

Înalt și slab, Didion stătea rușinat în prag.

— Nu-i așa... ce? a întrebat el, uitându-se atent la Briony și la Rory de sub părul negru și ciufulit.

— Că ai putea muri azi, a răspuns Rory direct.

— O! Da. Foarte trist!